

Sygn. akt III K 35/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Tomasz Kaszyca

Protokolant: Agata Herman

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Krzysztofa Lonc

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2019r. sprawy:

M. B. ur. (...) we W., PESEL (...), syna C. i E. zd. C.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 września 2018r. we W. stosował groźby bezprawne pozbawienia życia, a także przemoc w postaci uderzenia wobec obywatela U. S. G. z powodu jego przynależności narodowościowej, jak również jednocześnie publicznie wielokrotnie znieważył w/w pokrzywdzonego na tle przynależności narodowej,

tj. o czyn z art. 119§1 kk w zw. z art. 257 kk w zw. z art. 11§2 kk

I. uznaje oskarżonego M. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 119§1 kk w zw. z art. 257 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 119§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i §2 kk w zw. z art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 72§1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, w przypadku zarządzenia jej wykonania, zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od 11 września 2018r. godz. 21.40 do 13 września 2018r. godz. 12.00;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

Sygn. akt III K 35/19

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem przez Prokuraturę wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 11 marca 2019r. w części dotyczącej o karze, Sąd na podstawie art. 423§1a ograniczył zakres uzasadnienia jedynie do części wyroku odnoszącego się do wymierzonej oskarżonemu kary.

Wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd uwzględnił wskazania wynikające z art. 53 § 1 k.k. Sąd z jednej strony miał na względzie, aby kara efektywnie spełniła związane z nią cele społeczne,

z drugiej zaś strony, aby była ona karą zindywidualizowaną, to jest taką, która w odniesieniu do konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny, będzie zgodna z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k. Kara winna stanowić sprawiedliwościową odpłatę, która spełniać będzie (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, która będzie spełniać funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiary winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu jemu przypisanego (ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k.). Przy ocenie orzeczenia o karze, Sąd ma powinność uwzględniania również tzw. ogólnoustrojowych zasad odnoszących się do sądowego wymiaru kary, a w szczególności zasady sprawiedliwości społecznej i zasady równości wobec prawa.

Przy ocenie społecznej szkodliwości zarzucanego czynu Sąd brał także pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy.

Sąd uznał, że zarówno stopień winy, jak też stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego jest wysoki. Zachowanie o charakterze dyskryminacyjnym, rasistowskim musi budzić wyraźny sprzeciw.

Jako okoliczność łagodzącą w stosunku do oskarżonego należało uznać jego dotychczasowy tryb życia, biorąc pod uwagę zatarcie skazania, jednakże powiązane z tym stanem uprzedniej niekaralności czyli swoistej normy społecznej nie należało przeceniać i nie mogła przysłonić ona karygodności popełnionego przez niego czynu.

Sąd, przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego, na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby.

Warunkowe zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, z formalnego punktu widzenia, było możliwe z uwagi na zatarcie skazania na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 31 marca 2015r. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 8 kwietnia 2015r. i orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat próby. Kary tej nie zarządzono, a z dniem 9 października 2018r. nastąpiło zatarcie tego skazania, w związku z czym nie można przyjąć fikcji, iż oskarżony w czasie popełnienia przedmiotowego przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności.

„Gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, natomiast w chwili orzekania nastąpiło zatarcie skazania z uwagi na brak zarządzenia wykonania kary, uznać należy, że przesłanka ta nie istnieje. Możliwe będzie wówczas warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności, o ile wystąpiły pozostałe przesłanki. Trzeba mieć przecież na względzie, że zatarcie skazania powoduje, że skazanie uważa się za niebyłe (art. 106 k.k.). Oznacza to, że z tym momentem nie dochodzi do wyeliminowania z mocą wsteczną z porządku prawnego wyroku, jako w ogóle niewydanego, oraz do anulowania wywołanych skazaniem skutków, a wskazuje na to, że od tego momentu skutki te przestają działać na przyszłość, a więc że fakt skazania z chwilą jego zatarcia nie może rodzić dla skazanego żadnych negatywnych konsekwencji - wobec przywrócenia mu statusu osoby niekaranej. Istnienie zatem przesłanki mówiącej, że "sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności", powinno być brane pod uwagę zarówno w czasie popełnienia przestępstwa, jak i w chwili orzekania”. (komentarz do art. 69 Kodeksu karnego, Piotr Hofmański, Lech Paprzycki, Andrzej Sakowicz, 2016)

W ocenie Sądu brak jest przesłanek, aby przypuszczać, że umieszczenie oskarżonego w zakładzie karnym byłoby konieczne dla potrzeb prewencji indywidualnej i ogólnej. W tym konkretnym przypadku zasadne jest przekonanie, że już samo zagrożenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwością i skutecznie posłuży osiągnięciu jej celów. Podkreślić należy, że kara bezwzględnego pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny nie spełni celów kary. Sąd uznał, że mimo skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego

zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności kara ta osiągnie wszelkie cele, w tym cel wychowawczy, jak i społeczną readaptację oskarżonego i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa.

Ponadto Sąd na podstawie art. 72§1 pkt. 1 kk zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, w przypadku zarządzenia jej wykonania, zaliczono oskarżonemu okres jego zatrzymania.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego Sąd uznał, że uiszczenie kosztów i opłaty byłoby dla niego zbyt uciążliwe, dlatego zwolnił oskarżonego od ich ponoszenia. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k.